

Dốc Nhà Làng Đà Lạt

Tự dưng tôi nhớ Dốc Nhà Làng
nó cũng là đường, nó có tên
hình như nó là Nguyễn Trường Tộ?
hình như nó là Nguyễn Thiện Thuật, mà tôi quên?

Lâu quá mà...ba mươi năm tôi xa Đà Lạt
biết bao nhiêu đường đã thay tên!
biết bao nhiêu học trò, tôi không dám gọi em
chỉ còn cây khuyh điệp trường Bùi Thị Xuân là còn tên cũ!

Tôi nhớ Dốc Nhà Làng...tại sao tôi không nhớ?
có một con đường không có xe đi
đường xây từng cấp đá xanh rì giữa một thành phố xanh rì
tôi từ đầu dốc đi lên tới đường Minh Mạng...

Tôi từ bóng tối đi ra ánh sáng
tôi tự hào trên thế giới này không có con đường nào như thế
con đường dành cho ai bước khế
cúi đầu đi, đi giữa mù sương!

Đà Lạt yêu thương! Tôi gọi về em, cố hương diệu vợ
không quen ai để tôi thăm hỏi
con-đường-xưa-bây-giờ-thế-nào?
chắc chắn còn cây hoa đào năm nào cũng nở?

Chắc chắn còn những người đi bộ
(bởi xe nào leo cấp được đâu!)
tôi nhớ quá những con bồ câu
nhặt những miếng bánh mì người ta ném đây ném đó...

Tôi nhớ cả ngọn gió
thổi áo dài ai bay xuống Phan Đình Phùng
áo dài bay qua cầu bà Cửu Hườn
và bay mãi trong đời tôi, trong mộng!

*Bây giờ chắc trong cơn thất vọng
đá nằm nghiêng mặt ngóng đợi người xa
những tối trăng tà
những chiều mưa nhẹ...*

Trần Vấn Lệ